

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Α'.
ΑΡΙΘ. 12.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1868,

Τιμὴ ἑτησία, λ. 50
» ἑκαστ. φύλ. » 5

**Ἡρῶ τῶν μικρῶν ἀναγνώστῃς τῆς Ἐφημ.
τῶν Παίδων.**

Μικροί μου φίλοι.

Μὲ τὸ φύλλον τοῦτο κλείομεν τὸ πρῶτον ἔτος τῆς γνωριμίας μας. Μὲ πολλοὺς ἀπὸ σᾶς ἤμαθα καὶ πρότερον φίλοι, ἄλλοι μᾶς ἐγνώρισον μόνον ἐκ φήμης καὶ μὲ πολλοὺς ἄλλοις ὄχι μόνον γνωριμίαν δὲν εἶχομεν, ἀλλ' οὐδὲ κατ' ὄνομα ἐγνωρίζεμεθα.

Ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἤρχισε μὲ ὀλίγους συνδρομητάς, διότι ἐξ ὑπαρχῆς ἀπερασίσαμεν νὰ μὴ γνωρισθῆ παρὰ μὲ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εὐκρινῶς ἐπεθύμουν τὴν γνωριμίαν μας καὶ ἐμπιστεύοντο εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μας· ὁ ἀριθμὸς δ' αὖτῶν τῶν γνωρίμων καὶ φίλων μας ἠῤῥῆσε κατὰ μικρὸν, ὥστε τὴν σήμερον ἀριθμοῦμεν ὑπὲρ τὰς δύο χιλιάδας συνδρομητάς! Δύο χιλιάδες κοραζίων καὶ ἀγοριῶν! Ποίος δὲν ἤθελεν ἐπιθυμῆσαι νὰ ἔχη τόσοι καὶ τοιοῦτοι φίλους! λέγομεν φίλους, διότι οὐδεὶς κατ' ἄλλο τὸ εἶτος ἔδειξεν, ὅτι ἐβραδέθηκε τὰς μηνιαίας ἐπιτάξεις μας ἀπ' ἐναντίας τὰ μὲν παιδιὰ τῆς πρωτευούσης ἐστενοχωροῦντο δασαίς ὁ διανομηθεὶς μας δὲν τοὺς παρέδιδε τὴν ἐφημερίδα κατὰ τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς, πανταχόθεν δὲ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκ πόλλων μερῶν τῆς Τουρκίας ἔχομεν εἰδήσεις περὶ τῆς καλῆς ὑποδοχῆς τὴν ὅποιαν ἡ μικρὰ ἐφημερίς ἔλαβε καὶ παρακλήσεις νὰ τὴν ἐκδώσωμεν, εἰ δυνατόν, δις τοῦ μηνός.

Τοὺς πολυεπίμοις ἰσὺν μικροῦς τοῦτους φίλους μας χαριεῖσθε; δωδεκάτην ταύτην φορὰν εὐχόμεθα ἅπας ὁ Κύριος μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ συναντηθῶμεν καὶ πάλιν κατὰ τὸ ἔτος κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἐλευσμένου ἔτους· ἅ; μὴ λησμονήσωμεν δ' αὖτῶν, ἐνῶ μέλλομεν νὰ κλείσωμεν τὸ ἔτος 1868 καὶ νὰ ἐμδῶμεν εἰς τὸ 1869, ὅτι πρέπει νὰ κλείσωμεν ὁ καθείς καὶ τοῦ,

λογαριασμοῦς τοῦ μὲ τὸν Θεὸν μετανοήσαντες ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας μας καὶ παραιτοῦντες ὅλας τὰς κακὰς ἐξέτις, ἑλαττώματα καὶ σφάλματά μας, ὥστε νὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὸ νέον ἔτος κάλλιον προετοιμασμένοι νὰ ὑπερητήσωμεν τὸν Θεόν, τοὺς γονεῖς καὶ τὴν πατρίδα μας.

**ΔΩΔΕΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΜΗΤΡΟΣ ΠΡΟΣ
ΤΗΝ ΚΟΡΗΝ ΤΗΣ.**

- 1) Πρὸ παντός ἄλλου πράγματος ἀφιερώθητι εἰς τὸν Θεόν, τὸν πλάστην σου καὶ προσπάθει νὰ κάμῃς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου.
- 2) Ὑπάκουε τοὺς γονεῖς σου, διότι ὁ Θεὸς ἀπαιτεῖ τοῦτο ἀπὸ σὲ καὶ διότι ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη καὶ φροντίς τῶν γονέων σου πρέπει νὰ σὲ κάμνουν νὰ τοὺς ὑπακούῃς ἐὸ χαριστικῶς καὶ νὰ προσπαθῆς νὰ τοὺς κάμῃς εὐτοχεῖς.
- 3) Ἀναγίνωσκε τὰς Γραφὰς μὲ σοβαρότητα καὶ μὲ ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσῃς τὴν ἀλήθειαν πάναν ἡμέραν τῆς ζωῆς σου.
- 4) Ζήτει πάναν πρωτὴν τὴν εὐλογίαν τοῦ Οὐρανοῦ Πατρός σου, πρὶν ἀρχίσῃς τὰ ἔργα τῆς ἡμέρας, καὶ πάναν ἐσπέραν πρὶν πλαγιάσῃς εἰς τὴν κλίνην σου.
- 5) Μὴ ἀφίνῃς καμμίαν ἡμέραν νὰ διέλθῃ χωρὶς νὰ κάμῃς κανὲν καλὸν ἔργον.
- 6) Ἀρκοῦ εἰς ἅτι εἶσαι καὶ μὲ ὅτι ἔχεις.
- 7) Ἔσο φιλοφρόνων καὶ περιποιητικὴ πρὸς τοὺς ἄλλους ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ἦναι τὸ φέρσιμόν των πρὸς σὲ.
- 8) Πάντοτε ζήτει νὰ μάθῃς τί ὁ Θεὸς θέλει νὰ κάμῃς καὶ οὐχὶ τί ὁ κόσμος περιμένει παρὰ σοῦ.
- 9) Συλλογίζου διὰ τὸν ἑαυτὸν σου ὀλιγώτερον παρ' ἄλλων, ὅτι οἱ ἄλλοι φαίνονται ὅτι συλλογίζονται περὶ σοῦ.

διότι σὺ γνωρίζεις τὸν ἐσωτὸν σου καλλίον παρὰ ἑκαίνοι.

10) Κρίνε πάντοτε ἡκίως τοὺς ἄλλους· διότι ἐν γνωρίζεις τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἔχουν διὰ τὰ ὁποῖα σὺ θεωρεῖς σφάλματά των.

11) Ποτὲ μὴ ἀμελεῖς ἢν χρέος ὑπὸ τὴν πρόφρασιν τοῦ νὰ ἐκ πληρώτης· ἄλλο. Τὰ καθήκοντα οὐδέποτε ἔρχονται εἰς σύγκρουσιν μεταξὺ των.

12) Ὅλη ἡ ζωὴ σου εἰς κυβερνᾶται ἀπὸ ἑνα καὶ μόνον σκοπὸν· νὰ δοξάσῃς δηλαδὴ τὸν Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ νὰ προετοιμασθῇς νὰ τὸν ὑπηρετῇς αἰωνίως· εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

ΠΩΣ ΠΡΟΣΕΥΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΑΙ.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ Ἀφρικανὸν τινα καθήμενον ὑπὸ τινα καλύβην κειμένην πλησίον ποταμοῦ, καὶ ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς του προσηλωμένους πρὸς τὸ ἐνώπιον αὐτοῦ ἀντικείμενον. Τοῦτο εἶναι κινώπιον ἀστρογγύλον, ἐν εἰδει τυμπάνου, τὸ ὁποῖο, ἔχει ἐγκυχαρ ἀγμένας εἰς τὰ πλάγια του εἰκόνας καὶ γράμματα καὶ καλεῖται προσεοχητᾶριον ἢ προσεοχητικὴ μηχανή, διότι ἀπαλλάττει τὴν ἀνθρωπὸν ἀπὸ τοῦ κόπου τοῦ νὰ προσεύχηται, προσευχομένη αὐτὴ ἀντ' ἐκείνου ὡς ἐφεξῆς.

Ὁ θέλων νὰ προσευχηθῇ καθίηται πλησίον τῆς μηχανῆς ταύτης, ἥτις περιστρέφεται περὶ τὸν ἀξονά της δι' ὕδατος καὶ κοιτάζει προτεχνικῶς ἐπὶ τῶν εἰκόνων καὶ γραμμάτων, τὰ ὁποῖα, ὡς προείπομεν, εἶναι χαραγμένα ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς πᾶσα δὲ στρογγύλης αὐτῆς θεωρεῖται ὡς μία προσευχὴ, ὁ δὲ ἀνεμος ὁ ἐκ τῆς περιστροφῆς τῆς προξενούμενος πιστεύεται ὅτι ἔχει τὴν δύναμιν ν' ἀποδώσῃ τὰ ἀμαρτήματα του καὶ νὰ τὸν καθιερῇ καθαρὸν καὶ ἄγνον.

Οἱ Κινεζοὶ προσεύχονται μὲν κατ' ἄλλον τρόπον οὐχ ἤτιον ὁμοῦ περιεργον καὶ ἀνόητον τοῦ προηγουμένου. Ἐν ἑκάστῃ Κινεζικῇ οἰκίᾳ ὑπάρχει καὶ ἓν δωμάτιον, εἰς τοὺς τοίχους τοῦ ὁποῖου, εὐρίσκονται γε-

γραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν προπατόρων τῆς οἰκογενείας, καὶ καλεῖται δὲ «δωμάτιον Προσεοχητικόν»·

Ὅταν λοιπὸν θέλωσι νὰ ζητήσωσι χάριν τινὴ παρ' αὐτῶν, ὡς λ. χ. ὑγείαν, ἢ θέσει· πολιτικᾶς, ἢ ἄλλο τι γράφουσι τὰ αἰτήματα ταῦτα ἐπὶ χάρτου καὶ διὰ τὸ ἀσφαλὲς τῆς ἐπιτυχίας προσφέρουσι καὶ δῶρα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν προπατόρων αὐτῶν προσθέντες· ἐπὶ τοῦ χάρτου τὰς λέξεις «ὄρθριν», «ὀρόξιν», «αἰτίον» κ.τ.λ.

Τὸν χάρτην ταῦτον κείουσι ἐνώπιον τῶν ὀνομάτων καὶ πιστεύουσι ὅτι διὰ τοῦ καπνοῦ γνωστοποιοῦνται τὰ αἰτήματά των καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν προπατόρων αὐτῶν λαμβάνουσι τὰ ἐν αὐτῷ γεγραμμένα δῶρά των.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ζηλανδίας ἔχουσι κλωστήν δεμένην ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ εἰδώλου καὶ ἐταν προσεύχονται σύρουσι αὐτὴν νομίζοντες ὅτι οὕτω θέλουσιν ἀναγκάσει αὐτὸ νὰ εἰσακούσῃ τὰς δεήσεις των.

Οἱ Ἰνδοὶ νομίζουσι ὅτι προσεύχονται ἐταν ἀπλῶς ἐπαναλαμβάνουσι τὸ ὄνομα Θεοῦ τινος· ὅταν δίδουσι ὀνόματα Θεῶν εἰς τὰ τέκνα καὶ εἰς τὰ ζῶά των, ὥστε καλοῦντες αὐτὰ συγχρόνως νὰ προσεύχωνται.

Λοπεῖται τῷ ὄντι ἡ καρδία τοῦ χριστιανοῦ βλέπουσα λογικὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ εἰς σκοτός τόσον ποικύον!

Τίς ἐξ ἡμῶν ἂν ἔδλεπε τὸν γείτονά του εἰς κίνδυνον δὲν ἤθελε τὸν σώσει; Ἄς ἐκτείνωμεν λοιπὸν χεῖρα βοηθείας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τούτους, οἵτινες εὐρίσκονται εἰς τὴν πλάνην καὶ εἰς τὸ σκοτός τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, διότι αὐτοὶ στεροῦνται τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. «Πλανᾶσθε, — λέγει ὁ Χριστός, — μὴ γνωρίζοντας τὰς Γραφάς.» (Μαθ. κβ'. 29.)

Ο ΙΝΔΟΣ ΠΑΙΣ.

Προεκτικόν τι παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐσύχναζεν εἰς ἓν ἀπὸ τὰ σχολεῖα τῶν ἱεραποστόλων, συνώδευσε μίαν ἡμέραν ἑνα ἀνθρωπον, ὅστις ἐμελλε νὰ φυλάξῃ τοὺς ἀγροὺς του ἀπὸ τὰς νοκτερινὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἐλεφάντων, οἱ ὁποῖοι νοσταμύονται πολὺ τὸν ἀραβόσιτον.

Πρώτος ἐπεσον ὁ ἀνθρωπος νὰ κοιμηθῇ, παρτηγέλας τὸ παιδίον νὰ προσέχῃ, καὶ ἐταν εἶη τοὺς ἐλέφαντας ἐρχομένους· νὰ τὸν ἐξυπνίσῃ.

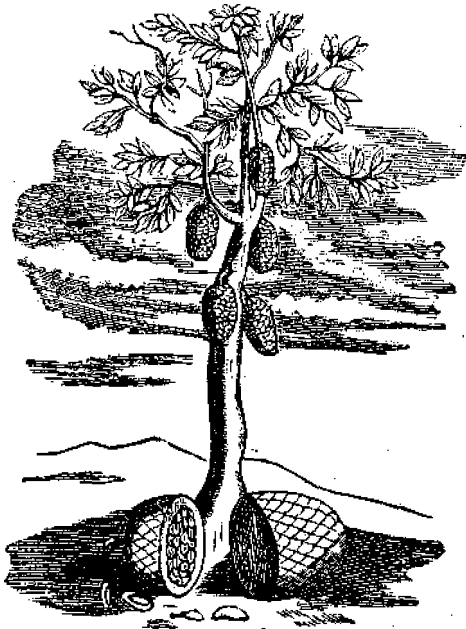
Ὅταν δὲ ἤλθεν ἡ σιρὰ τοῦ παιδίου νὰ πλαγιάσῃ, ὁ ἀνθρωπος· μὲ θαυμασμόν τινα τὸ παρετήρησεν ὅτι ἐγονάτιζεν, ἐσταύρωσεν τὰς χεῖρας καὶ ἐπρόφερε λέξεις τινὰς, τὰς ὁποίας δὲν ἐννοῦσα.

Τὴν ἀκόλοθον πρωΐαν διευθόνη εἰς τὸ σχολεῖον, ὅπου τὸ παιδίον ἐσύχναζε, καὶ ἀπὸ τινὰς λέξεις τὰς

ἐποίας ἐνθυμητο, ἔδωκεν εἰς τὸν διδάσκαλον νὰ ἐνομήσῃ, ὅτι τὸ παιδίον εἶπε, πρὶν κοιμηθῆναι, τὸ «Πάτερ ἡμῶν», τὸ ὅποιον εἶχε πρὸ μικροῦ μάθει.

Πόσα παιδιά καὶ κοράσια εἰς τὴν Ἑλλάδα πλαγιαῖζον ὄχι μόνον χωρὶς προσευχῆν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶσιν, ὅτι ὑπάρχει Οὐράνιος Πατήρ, ὅστις τὰ ἐβρῆψε καὶ τὰ διεφύλαξε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας!

Ἡμεῖς ἐλπίζομεν ὅτι οὐδεὶς τῶν μικρῶν μας ἀναγνωστῶν θέλει παραβλέψει τοῦ λοιποῦ τὸ ἴσρην καὶ σπῆδαῖον τοῦτο χρέος του πᾶσαν ἑσπέραν καὶ πρωΐαν

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστάνει δένδρον ἀνήκον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ἀρτοκάρπων καὶ διαφέρει ἀπὸ τὸ εἶδος ἐκεῖνο, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγράφημεν εἰς τὸν 2ον ἀριθμὸν τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν» κατὰ τοῦτο, ὅτι ὁ μὲν καρπὸς ἐκεῖνου ὁμοιάζει μὲ πεπόνιον ἢ κολοκύθιον, τοῦ ὁποίου ὄλον τὸ ἐσωτερικὸν εἶναι πολτώδες· ὁ δὲ καρπὸς τούτου ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ κουκουναρίου καὶ εἶναι πλήρεις σπόρων ὡστε καστάνων τὸ μέγεθος, ὅστινες περιέχουσι πολτώδη τινὰ οὐσίαν, καὶ τρώγονται εἴτε βραζόμενοι εἴτε φηγόμενοι.

Τὸ δένδρον τοῦτο φύεται εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ ἄλλα θερμὰ μέρη τῆς γῆς. ὁ δὲ καρπὸς τοῦ χρησιμοποιεῖται ἀντὶ ἀρτου εἰς χιλιάδας ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι δὲν δύνανται νὰ προμηθευθῶσι τὰ σιτηρὰ· εἶναι δὲ συνήθως τόσοσιν μεγάλους, ὥστε εἰς ἄνθρωπος μετὰ δυσκολία δύναται νὰ σφάσῃ δύο ἐξ αὐτῶν.

Ἡ ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ.

«Ὅταν ἤμην παιδίον, εἶπέ ποτε ἀγαθὸς τις ἄνθρωπος, ἡ μήτηρ μου συνέβηκε νὰ μὲ κάμῃ νὰ γονατίσω εἰς τὸ πλάγι τῆς καὶ νὰ βάλῃ τὴν χεῖρά τῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, ἐνῶ προσήχεται.

Πρὶν ἔλκειωθῆναι ἀρκετὰ, ὥστε νὰ γνωρίσω τὴν ἀτίαν τῆς, δυστυχῶς ἀπέθανε καὶ ἐγὼ ἀφέθην σχεδὸν εἰς τὸν ἑαυτὸν μου νὰ κάμω ὅ,τι ἤθελον.

«Ὅπως ἄλλοι, ἔκλινα καὶ ἐγὼ εἰς τὰ κακὰ πάθη ἀλλὰ συχνὰ ἠσθάνομην ἐμαυτὸν ἐμποδιζόμενον καὶ τρόπον τινὰ συρόμενον πρὸς τὰ ὀπίσω ὑπὸ τῆς τρυφερᾶς χειρὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου,

Ἄφου ἔγαινα νέος ἐταξιδεύουσα εἰς ἕνα χώρα καὶ ἐξετέθην εἰς πολλοὺς πειρασμούς· ἀλλὰ κατ' ἴν σιτημὴν ἤμην ἔτοιμος νὰ ὑποχωρήσω εἰς κανένα ἀπὸ τούτους, ἡ αὐτὴ τρυφερὰ χεῖρ ἐφάνετο ὅτι ἦτο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, καὶ οὕτω ἐσωζόμεν. Μ' ἐφάνετο, ὅτι ἠσθάνομην τὴν πίεσιν τῆς ὄπω; εἰς τὴν εὐτυχῆ νηπιότητά μου καὶ ἐνίοτε μετ' αὐτῆς ἤρχετο φωνή τις εἰς τὴν καρδίαν μου—φωνή, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἀπακούσω, λέγουσα, ὦ υἱέ μου, μὴ κάμῃς τὸ κακὸν τοῦτο, μήτις ἀμάρτανε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ σου.»

Ἡ ΠΕΠΤΗ ΕΝΤΟΛΗ.

Εἶπέ ποτε διδάσκαλός τις πρὸς τὴν ἐξεταστικὴν ἐπιτροπὴν, ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐντελῶς κατηχησμένοι εἰς τὸ μᾶθημα τῆς κατηχήσεως.

«Πολὸν καλὰ, ἀλλ' ἐννοοῦσιν ἀρὰ γε καὶ ὅ,τι μανθάνουσιν; ἠρώτησέ τις ἐξ αὐτῶν.

«Ὁ διδάσκαλος κύψα; μετὰ σιβατισμοῦ τὴν κεφαλὴν ἤρχετο νὰ ἐξετάσῃ τοὺς μαθητὰς.

«Ποία εἶναι ἡ πέμπτη ἐντολή;»

«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου» κ.τ.λ. ἀπεκρίθη εἰς τῶν μαθητῶν.

«Καὶ τί ἐννοεῖς μὲ τὸ «τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου;» ἠρώτησέ τις τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς.

«Ὁ μαθητὴς ἐρυθρίασας μετὰ πολλῶν δισταγμῶν ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς:

«Χθὲς ὠδήγησά τινα κύριον πέρα τοῦ βουνοῦ αὐτὸς δὲ ἶδὼν ὅτι οἱ γυμνοὶ πόδες μου ἐκόπτοντο ὑπὸ τῶν λίθων, μοι ἔδωκε πρὸς ἀμοιβὴν τρεῖς δραχμας, ὅπως ἀγοράσω βυζύγους ἐμβάδων (παπουτσιῶν)· Ἀλλ' ἐγὼ ἔδωκα τὰ χρήματα ταῦτα εἰς τὴν μητέρα μου, ἥτις ἦτο ἐπίσης ἀνοπόδοτος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατῆ ὡς ἐγώ.»

Ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται, ὅτι ἐκεῖνοι ἀληθῶς ἐννοοῦσι τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, ὅστινες ἐφαρμόζουσιν αὐτάς. Ἡ ἀπλή ἀποστήθισις τῶν ἐντολῶν, ἡ τὸ νὰ

λέγει τις ότι αγαπή τους γονεῖς του, δὲν εἶναι καὶ ἐραρ-
μογή αὐτῶν. Ἄν τῷ ὄντι τοὺς ἀγαπῶμεν, πρέπει καὶ
νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς αὐτούς καὶ νὰ δεκνύωμεν ἀδελ-
πάρηται χάριν αὐτῶν καὶ νὰ προτιμῶμεν νὰ εὐχαρι-

στήσωμεν αὐτοὺς μᾶλλον παρὰ ἡμᾶς αὐτούς. — Πρὸς
δὲ τοὺς φοιτῶντας πρὸς ἐντολὴν ταύτην ὁ Θεὸς ὑ-
πόσχεται μακροβιότητα καὶ εὐτυχίαν (Ἐφ. γ. 1—3.)

ΙΧΝΕΥΜΩΝ.

Ὁ Ἰχνεύμων εἶναι, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν προκει-
μένην εἰκονογραφίαν, ζῶον παράξενον ὄχι μόνον κατὰ
τὴν μορφήν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς ἀ-
παντᾷται δὲ συνήθως εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἔχει μέ-
γεθος ἐίδος καὶ ἡμίστου ποδῶν ἀπὸ τὴν ἄκρην τῆς κε-
φαλῆς μέχρι τῆς ἄκρας τῆς οὐρᾶς — εἶναι δηλ. ὡς μία
γὰρ μετρίων μεγέθους.

Ὁ Ἰχνεύμων τρέφεται μὲ πτηνὰ, ἔρπετό, καὶ πον-
τικὸς καὶ διὰ τοῦτο εἶναι πολλὸ ἀφελίμος εἰς τὸν ἄν-
θρωπον εἰς χώραν, ὅπου ἡ Αἴγυπτος, ὅπου τὰ ζῶα
ταῦτα εὐρίσκονται ἐν ἀφθονίᾳ ἰδίως δὲ χρησιμεύει εἰς
τὸ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν μεγάλην αὐξάνειν τῶν κροκοδείλων,
ἀνυγνῶων καὶ κατατρώγων τὰ ὄψων, τὰ ὅποια οἱ
κροκόδειλοι ἐναποθέτουν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Ἰχνεύμων ἦτο ἔν ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀντικείμενα
τὰ ὅποια οἱ Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον ὡς θεοῦς, διὰ τὴν
εὐεργεσίαν, τὴν ὅποιαν τοῖς ἔκαμνε καταστρέφων τὰ
ὄψων κροκοδείλων, οἷτινες ἐπροξένουν καὶ πρός
νοῦσιν ἀκόμη μεγάλας ζημίας εἰς τὴν χώραν, καὶ
τοὺς ὁποίους μὴ τολμώντες νὰ φονεύσωιν ἐπροσκύ-
νουν ὡς θεοῦς! Πόσον ταπεινὸν καὶ ἐξουτελεῖται τὸν
ἄνθρωπον ἡ ἀγνοία τῆς ἀληθείας! καὶ πόσον ἡ δεισι-
δαιμονία καὶ πλάνη κἀμνε τὸν κύριον τῆς γῆς ὑποδεέ-
στερον καὶ αὐτῶν τῶν ἔρπετων!

Ὁ Ἰχνεύμων ἐξημερῶνται πηλλᾶκις καὶ τότε τὸν
μεταχειρίζονται ὡς τὴν κατοικίδιον γαλῆν ἵνα καθαρί-
σῃ τὴν οἰκίαν ἀπὸ τοῦ ποντικίου* ἀλλ' ἐνῷ κἀμνει
τοῦτο δὲν θεωρεῖ ὡς κακὸν καὶ ἄτοπον καὶ τὸ νὰ ἐπι-
σκέπτεται καὶ τὰς φωνὰς τῶν ἡνίθων καὶ νὰ κατα-
τρώγῃ τὰ ὄψων, τὰ ὅποια εἶναι διὰ τὴν χρῆσιν τῆς οἰ-
κογενείας! νοστιμεύεται δὲ πολλὸ καὶ τὰ βρηνόσπουλα

ὥστε ἡ ζημία τὴν ὅποιαν προξένει εἰς τὴν οἰκίαν εἶ-
ναι πολλὴ μεγαλειτέρα ἐκείνης, τὴν ὅποιαν κἀμνου οἱ
ποντικοί, διὰ χάριν τῶν ὁποίων ἐξημερῶνται.

Εἰς τὴν Ἰνδίαν τὸν μεταχειρίζονται πρὸς καταστρο-
φὴν τῶν σαορῶν καὶ τῶν πολυπληθῶν ὄψεων* εἶναι
δὲ τόσον ἐπιτίθειος εἰς τὸ ἔργον τοῦτο καὶ τόσον γεν-
ναῖος, ὥστε ἐπιτίπτει καὶ κατ' αὐτῶν τῶν φαρμακε-
ρωτάτων ὄψεων, προσέχων ὁμως πάντοτε νὰ τοὺς
συλλάβῃ ἐκ τοῦ λαίμου ὥστε νὰ μὴ ἡμποροῦν νὰ τὸν
δαγκάσωσι. Ὅσακις δὲ συμβῇ νὰ δαγκασθῇ ἀπὸ κἀ-
νέναν τοιοῦτον, τότε τρέχει εὐθὺς καὶ ἀνασκάπτει καὶ
τρώγει ῥίζαν τινὰ, ἡ ὅποια ἐνεργεῖ ὡς ἀναφάρμακον
καὶ τοιοῦτοτρόπως τὸ δηλητήριον τοῦ ὄψεως δὲν τὸν
βλάπτει.

ΔΙΚΑΙΑ ΤΙΜΩΡΙΑ.

Ἐπῆρθε ποιῆ συνήθεια μεταξὺ τῶν Τούρκων νὰ
βάφωσι μαύρα τὰ ἐργαστήρια ἢ καταστήματα ἐκεί-
νων, οἱ ὅποιοι κατεδικάζοντο ὡς ψευδοὶ τὸ δὲ μαύ-
ρον τοῦτο χροῶμα ἔπρεπε νὰ μῆνῃ ἐπὶ ἕνα μῆνα!

Ἐὰν ὁ νόμος αὗτος ἐφηρμίξεται εἰς τὴν Ἑλλάδα
μας ὁποῖον τρομερὸν θέαμα θὰ παρίστανον αἱ πόλεις
καὶ ἀκόμη αὐτὰ τὰ χωρία! ἐργαστήρια καὶ οἰκίαι, τὰ
πάντα θὰ ἦσαν μαύρα!

— Τὰ καλὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου παρομοιάζονται μὲ
κλήμα, τὸ ὅπου ἂν καὶ δὲν ὑποστηρίξῃ τὴν οἰκίαν
ὁμως τὴν στολίζει.

Εἰ δὲ ο ποιήσεις. Εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς Λα-
κωνίης πωλοῦνται εἰς εὐτελεστάτην τιμὴν διάφορα
μικρὰ βιβλία μὲ εἰκονογραφίας διὰ τὰ παῖδια, ὡς
λ. γ. θ Χωρικὸς καὶ ὁ ξένος του, Μεγάλα ἀποτελέ-
σματα, ὁ Καλὸς ποίμνη, ἡ Ἑλένη καὶ ἡ μήτηρ κλπ.

— Ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων πρὸς ὄφελος τῶν ἐπι-
ζώντων θέλει δημοσιεύει διηγήσιον ἱερολογίαν
παντὸς μικροῦ συνδρομητοῦ, ὅστις, δὲ μὴ γένοιτο, ἡ-
θελε μεταβῆ εἰς τὴν αἰωνιότητα.